

OBIČNA bajka o NEOBIČNOM vrtiću

Jednom davno, iza sedam mora i sedam gora, u naš mali vrtić na rubu grada, u podrumu osnovne škole, udostojila mi se doći moja sestra. U goste! Da vidim, kaže, taj vrtić, to čudo od vrtića o kojem toliko pričaš. Jer tko o čemu, ja sve jednako o svom vrtiću, o mojim genijalcima i akcijama prošlim, budućim i onima u tijeku.

I tako, jednog dana, eto ti nje! Navođena, Bogu hvala na mobilnoj telefoniji, nađe nas od prve.

Već joj na samom početku, pri silasku u naš podrum, na licu vidim razočaranje.

- I to ti je to? - zbori. - Taj sobičak!
I kako da joj objasnim da je tu, pred njom, cijeli jedan svemir. Nešto što se ne da mjeriti uobičajenim mjerilima, kvadraturom, pogledom ili standardiziranim komforom. Kako da razumije inat koji nas tjera da pjevamo dok s groblja pod prozorom odjekuje lime na glazba na sprovodu što je u tijeku. Nisam joj u stanju predočiti zanos koji osjećamo gledajući naš mali vrtić s obližnjeg brijega gdje smo se zatekli na 'izletu' kojeg smo pripremali cijeli tjedan. I da hoću, ne mogu joj prenijeti osjećaje koji nas preplavljaju kad pripremamo maskiranu povorku kroz naše malo mjesto. Pa nas naši susjedi časte. Kolačima, voćem i bombonima. Ne malo puta su nam nudili i lov. Svim je normalno vratiti se s lancem kobasica oko vrata, saplitati se u hod, u ritmu koračnice koju usput izvodim na harmonici. Što zbog kobasica, što

zbog težine instrumenta, a ponajviše zbog ponosa što ga uvijek iznova izazove spoznaja da smo u našem malom mjestu pojava ravna senzaciji. I to nas jača.

Pokrećemo akcije. Njeguemo identitet. Sanjamo veliki cilj. Novi vrtić!

Nižu se događanja. Poduzetnički projekti. Okupljanje građana u proljetnoj akciji velikog pospremanja glavnog trga. Borimo se za uspostavu prometne signalizacije u mjestu, za reciklirališta, za čišćenje potoka. Organiziramo izložbu u područnom poštanskom uredu. O svakoj akciji obavještavamo medije. Ima nas na radiju, televiziji i u novinama. Neka se zna da smo tu!

Na redu su predizborni skupovi. Držimo se one stare 'gdje nije čeljad bijesna, ni kuća nije tijesna'. Ima nešto i u onoj da cilj opravdava sredstvo. Uspijevamo izboriti ogradu i opremu za naše malo dvorište.

Na završnoj svečanosti izvodimo bajku koja je od a do ž naših ruku djelo. Odaziva nam se i gradonačelnik. Djeluje pomalo uvelo pa ga osvježavamo vodicom iz prskalice kojima u našoj bajci nadvladavamo zlo. Bez uvrede! Na svečanosti nam, svečano, obećava novi vrtić.

Ne posustajemo. Pripremamo program za polaganje kamena temeljca. Svečani početak radova na izgradnji novog vrtića pada u vrijeme godišnjih odmora, ali ne mari, svi smo tu. Ne bi nas spriječilo ni ljetovanje na Tenerifima. Naš se prigodni rap čuo i na radiju. Snimka se vrtila na privatnim kanalima. Postajemo slavni. Rastemo u sebi!

Jednoga od tih predivnih dana nazove me novinarka s televizije. Kao, čula je za nas, da smo mali, mali vrtić u kojem se rade velike stvari. Rado bi došla i napravila reportažu.

Pa sad... kako da joj kažem, nije moje da odlučim, gospodična reporterka mora dozvolu zatražiti od gospođe ravnateljice.

Što, kako, zašto?

Nije moguće!

Vi ste samo područni objekt?

Jednog velikog, sasvim običnog, gradskog vrtića?

Eto ti ga na!

I sada, pitam ja vas:

- Što je to što definira identitet jednog vrtića? Tko ga definira?
- Je li pri tome važna veličina, lokacija, arhitektonsko rješenje?
- Što je s identitetom skupine, kakvu ulogu tu ima lik i djelo odgajatelja?
- Presuđuje li broj verificiranih programa? Ili status razvojnog centra?
- Jeste li važni čak i ako je vaš vrtić prodao tek neznan broj modula?
- Od koje je važnosti stranačka pripadnost ravnatelja vrtića?
- Je li važna upisna politika u kojoj se primjenjuju propisani i ini kriteriji?
- Kad kažu da je ljepota u očima promatrača, ima li to veze i s identitetom vrtića?

Ako polazimo od pretpostavke da vizija jednog vrtića treba objediniti potrebe djece, roditelja, zaposlenika i osnivača, nije li logično da svi prionu tome?